

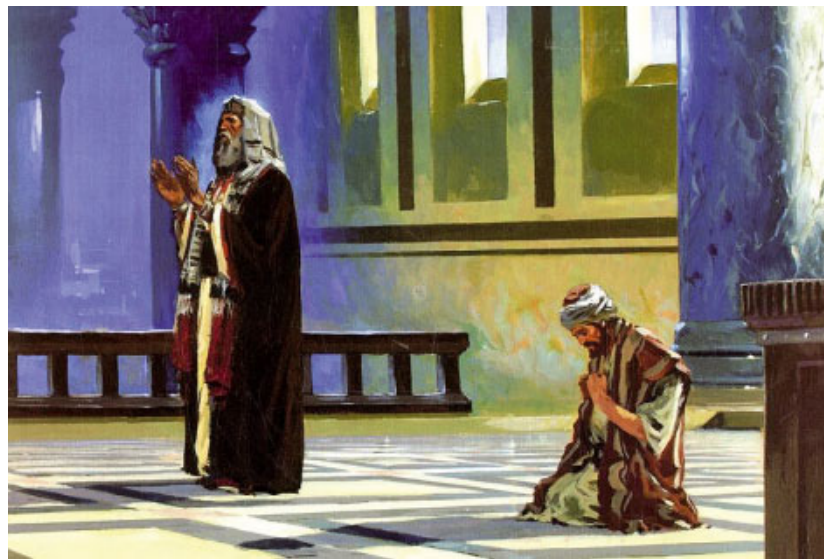

PROP DE VOSALTRES

Conclou l'Any de la Misericòrdia (i II)

El primer fruit del Jubileu de la Misericòrdia que aquest diumenge, solemnitat de Jesucrist Rei de l'Univers, es clausura a Roma, hauria de ser tindre sempre obert el cor a la misericòrdia del Pare i viure el moment de la reconciliació amb Ell amb humilitat, gratitud i alegria. La setmana passada us vaig oferir unes breus reflexions sobre aquest tema.

El lema triat pel Sant Pare per a aquest any de gràcia ens ha recordat la invitació que el Senyor ens fa a ser misericordiosos com el Pare. En la paràbola del fariseu i del publicà que van pujar al temple a pregar (Lc 18,9-14). Jesús ens presenta un fariseu que, orgullós pel que era i pel que feia, era incapaç d'obrir-se a la misericòrdia de Déu perquè pensava que no estava necessitat d'ella. Aquest personatge és també incapaç de sentir misericòrdia cap al publicà que, reconeixent-se pecador amb profunda humilitat, només sabia demanar perdó a Déu. En la seua oració es dedicava a jutjar-lo i a condemnar-lo. La misericòrdia amb el proïsme és el signe que de veritat hem obert el nostre cor a la misericòrdia del Pare.

Al final d'aquest temps de gràcia, tots els cristians ens hauríem de preguntar: ¿tinc amb els meus germans els mateixos sentiments de misericòrdia que vull que Déu tinga amb mi? ¿Ha canviat en alguna cosa la meua actitud cap al proïsme?

Com a guia per a respondre amb sinceritat a aquests interrogants, el papa Francesc, en la butlla *Misericordiae vultus*, amb la qual ens invitava a participar en aquest temps de gràcia i de renovació eclesial, ens recordava unes paraules de Jesús: «No jutgeu i no sereu jutjats,

no condemneu i no sereu condemnats, perdoneu i sereu perdonats, doneu i se vos donarà» (Lc 6,37). Les dues primeres invitacions, formulades en forma negativa, la qual cosa indica una prohibició absoluta, estan estretament unides: qui jutja el germà, en el fons del seu cor, ja l'ha condemnat. El caràcter radical d'aquestes prohibicions s'entén perquè el judici de qualsevol persona és quelcom que únicament correspon a Déu.

Les altres dos invitacions expresen unes exigències positives en les

que cal anar avançant dia rere dia: la disponibilitat per al perdó, que ha de ser il·limitada i és condició absolutament necessària per a rebre el perdó de Déu (Mt 6,14-15); i la generositat per a ajudar al necessitat, que és el criteri per a entrar en el Regne del cel (Mt 25,34).

Per a avançar en aquest camí hem recordat les catorze obres de misericòrdia que formen part de la millor tradició espiritual de l'Església. Totes són necessàries: si vivim les materials i oblidem les espirituals, caiem en un activisme que pensa més en els resultats que en les persones; si ens limitàrem a les espirituals i oblidàrem les materials la nostra fe seria xerrameca buida. A més són quelcom accessible per a tots: per als savis i els senzills; per als rics i els pobres; es poden practicar amb mitjans materials, però també amb la paraula i amb el silenci.

Demaneu al Senyor que ens concedisca viure en profunditat aquestes actituds espirituals. Si ho fem, haurem viscut un temps de gràcia.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

Reconciliar-se amb el passat (III)

Passem gran part de la vida sense viure-la. Anem d'un lloc a l'altre, cercant experiències intenses, buscant paisatges inoblidables, mirant de treure tot el nèctar de la vida, però res no acaba d'omplir-nos. Pensem que més endavant la viurem, perquè ara, en les condicions actuals, cal resoldre un munt de dificultats. Creiem, ingènuament, que arribarà un temps net de núvols, una espècie d'etapa d'or en la qual es podran fer realitat els somnis. Res no és més equivoc. Aquesta esperança ens desarma de la voluntat de viure ara i aquí una vida digna de ser recordada.

Hi ha un element que és també determinant per gaudir de la pau interior: la pau amb la pròpia consciència. Mentre un ésser humà no està en pau en aquest nivell, mentre desobeeix la veu de la consciència, la sagrada crida del deure, com diria Immanuel Kant, per deixar-se portar per les inclinacions, no pot tenir pau interior i, consegüentment, difícilment poden emergir del seu ésser gestos, paraules o silencis pacificadors.

La pau de la consciència es relaciona amb haver fet allò que calia fer, en haver dit allò que calia dir, en haver callat el que calia callar i quan calia fer-

ho. És viure en el terme mig, en el just medi aristotèlic. Ni dèficit, ni excés.

Cadascú, en la soledat més solitària, en plena consciència reflexiva, és capaç d'examinar-se a si mateix i d'afrontar aquesta pregunta: He fet el que havia d'haver fet? En la soledat no hi ha escapatòria, ni possibilitat de sortir per la tangent. Per això causa tanta por sotmetre's a aquest tribunal, perquè tot i ser invisible, és el més implacable de tots.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Concluye el Año de la Misericordia (y II)

El primer fruto del Jubileo de la Misericordia que este domingo, solemnidad de Jesucristo Rey del Universo, se clausura en Roma, debería ser tener siempre abierto el corazón a la misericordia del Padre, y vivir el momento de la reconciliación con Él con humildad, gratitud y alegría. La semana pasada os ofrecí unas breves reflexiones sobre este tema.

El lema escogido por el Santo Padre para este año de gracia nos ha recordado la invitación que el Señor nos hace a ser misericordiosos como el Padre. En la parábola del fariseo y del publicano que subieron al templo a orar (Lc 18,9-14) Jesús nos presenta a un fariseo que, orgulloso por lo que era y por lo que hacía, era incapaz de abrirse a la misericordia de Dios porque pensaba que no estaba necesitado de ella. Este personaje es también incapaz de sentir misericordia hacia el publicano que, reconociéndose pecador con profunda humildad, sólo sabía pedir perdón a Dios. En su oración se dedicaba a juzgarlo y a condenarlo. La misericordia para con el prójimo es el signo de que de verdad hemos abierto nuestro corazón a la misericordia del Padre.

Al final de este tiempo de gracia, todos los cristianos nos tendríamos que preguntar: ¿tengo para con mis hermanos los mismos sentimientos de misericordia que quiero que Dios tenga para conmigo? ¿Ha cambiado en algo mi actitud hacia el prójimo?

Como guía para responder con sinceridad a este interrogante, el papa Francisco, en la bula *Misericordiae vultus*, con la que nos invitaba a participar en este tiempo de gracia y de renovación eclesial, nos recordaba unas palabras de Jesús: «No juzguéis y no seréis juzgados, no condenéis y no seréis condenados, perdonad y seréis perdonados, dad y se os dará» (Lc 6,37). Las dos primeras invitaciones, formuladas en forma negativa lo que indica una prohibición absoluta, están estrechamente unidas: quien juzga al hermano, en el fondo de su corazón, ya lo ha condenado. El carácter radical de estas prohibiciones se entiende porque el juicio de cualquier persona es algo que únicamente corresponde a Dios.

Las otras dos invitaciones expresan unas exigencias positivas en las que hay que ir avanzando día tras día: la disponibilidad para el perdón, que ha de ser ilimitada y es condición absolutamente necesaria para recibir el perdón de Dios (Mt 6,14-15); y la generosidad para ayudar al necesitado, que es el criterio para entrar en el Reino de los cielos (Mt 25,34).

Para avanzar en este camino hemos recordado las catorce obras de misericordia que forman parte de la mejor tradición espiritual de la Iglesia. Todas son necesarias: si vivimos las materiales y olvidamos las espirituales, caemos en un activismo que piensa más en los resultados que en las personas; si nos limitáramos a las espirituales y olvidásemos las materiales nuestra fe sería palabrería vacía. Además son algo accesible para todos: para los sabios y los sencillos; para los ricos y los pobres; se pueden practicar con medios materiales, pero también con la palabra y con el silencio.

Pidamos al Señor que nos conceda vivir en profundidad estas actitudes espirituales. Si lo hacemos, habremos vivido un tiempo de gracia.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Assemblea de l'Apostolat de l'Oració

Com cada any, l'Apostolat de l'Oració celebrà el diumenge 9 d'octubre, l'Assemblea anual a la Casa d'Espiritualitat Sant Enric d'Ossó de Jesús (Tortosa). Per voluntat del papa Francesc actualment s'anomena «Xarxa Mundial d'Oració amb el Papa». Fou presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, i comptà amb l'assistència de la presidenta Maria Eva Morelló, del consiliari Mn. Blas Ruiz, un soci jove i vint-i-nou sòcies de Tortosa, Jesús, el Perelló, la Fatarella, Rosell i Móra d'Ebre, acompanyades algunes de les seues presidentes.

S'inicià la trobada amb el rés de Laudes i tot seguit el Sr. Bisbe ens va fer una xerrada-reflexió sobre les cinc vegades que Jesús recrimina als deixebles la seua poca fe, segons l'Evangeli de Sant Mateu. En canvi hi ha dues ocasions que el Senyor alaba la fe: la de la dona cananea i la d'un soldat romà. La gran fe es manifesta en una gran humilitat. Som creients, però podem ser millors cristians, perquè sempre podem créixer en la fe.

Tot seguit ens comentà el Sr. Bisbe els cinc capítols de l'Evangeli de Sant Mateu en els quals el Senyor manifesta la poca fe dels apòstols.

Després del rés del Rosari vam celebrar l'Eucaristia. Tot seguit vam compartir un dinar de germanor i a la tarda Mn. Blai ens va fer una xerrada sobre les Lletanies del Rosari.

Fou una jornada molt completa i amb el desig de poder repetir-la el proper any. Tots els assistents vam agrair la presència del Sr. Bisbe, la seua xerrada i reflexions i la celebració de l'Eucaristia.

Maria Joana Querol

Recés arxiprestal de les Càritas del Delta-Litoral

El dissabte 15 d'octubre, els voluntaris de les diferents Càritas de l'Arxiprestat del Delta-Litoral ens vam trobar a l'ermita de Sant Cristòfol del Perelló per celebrar una jornada d'espiritualitat i de diàleg, en el marc de l'Any de la Misericòrdia, i sota el lema «Ser rostres de la Misericòrdia».

El temps va acompanyar força durant la trobada, que va començar amb un espai de pregària, reflexió i adoració al Santíssim. Tot seguit, vam compartir el cafè i les pastes per donar pas a la reflexió per grups sobre unes preguntes suggerides durant la pregària.

La jornada va concloure amb un dinar de germanor al mateix paratge.

Mn. Jordi Salvadó

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El perdó de la creu

Les paraules pronunciades per Jesús durant la seva Passió troben la culminació en el perdó. Jesús perdona: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan» (Lc 23,34). No són només paraules, perquè es converteixen en un acte concret en el perdó ofert al «bon lladre», que era al seu costat. Sant Lluc parla de dos malfactors crucificats amb Jesús, els quals s'adrecen a ell amb actituds oposades.

El primer l'insulta, com l'insultava tota la gent, com ho fan les autoritats del poble, però aquest pobre home, mogut per la desesperació diu: «No ets tu el Messies? Doncs salva't a tu mateix i a nos-

altres!» (Lc 23,39). Aquest crit testimonia l'angoixa de l'home davant el misteri de la mort i la tràgica consciència que només Déu pot ser la resposta alliberadora: per això és impensable que el Messies, l'enviat de Déu, pugui ser a la creu sense fer res per salvar-se. I no ho entenen. No entenen el misteri del sacrifici de Jesús. I en canvi Jesús ens ha salvat quedant-se a la creu. Tots nosaltres sabem que no és fàcil «quedar-se a la creu», a les nostres petites creus de cada dia. Ell, en aquesta gran creu, en aquest gran sofriment, s'hi ha quedat i allí ens ha salvat; allí ens ha mostrat la seva omnipotència i allí ens

ha perdonat. Allí es compleix la seva donació d'amor i brolla per sempre la nostra salvació. Morint a la creu, innocent entre dos criminals, ell dóna testimoni que la salvació de Déu pot arribar a qualsevol home en qualsevol condició, també la més negativa i dolorosa.

La salvació de Déu és per a tots, ningú no en queda exclòs. És oferta a tots. Per això el Jubileu és temps de gràcia i de misericòrdia per a tots, bons i dolents, els que tenen bona salut i els que pateixen.

(Dimecres, 28 de setembre de 2016.)

Catalunya Missionera

El diumenge 23 d'octubre se celebrà la Jornada del Domund 2016 amb el lema: «Surt de la teva terra». Les Obres Missionals Pontificies van escollir aquest any Tarragona per acollir durant deu dies, del 3 al 12 d'octubre, la Setmana Missionera. Al centre cultural del Seminari s'instal·là l'exposició «El Domund al descobert» sobre l'activitat missionera de l'Església en els cinc continents. Espai obert als qui van desitjar visitar-la, per tal de conèixer els missioners que lliuren la seua vida pels més pobres i desfavorits.

Es van celebrar al llarg d'aquests dies conferències, taules rodones, la Nit Jove, en la qual es va poder connectar per vídeo-conferència amb el ma-

trimoni de la nostra diòcesi, Roger i Maria, que gairebé fa tres anys que estan evangelitzant en terres de la República Dominicana.

Catalunya Missionera fou una de les activitats programades. El dia 10 d'octubre es dedicà un espai a la projecció evangelitzadora de les diòcesis catalanes. Jornada de les 11 fins a les 17 h dedicada a compartir la tasca dels missioners i missioneres de Catalunya qui han estat enviats a la missió *ad gentes* per anunciar l'Evangelí. La jornada fou presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, qui dintre de la Conferència Episcopal Tarraconense coordina les missions a Catalunya.

Delegació de Missions

Celebración de la fiesta de la Virgen del Pilar

El 12 de octubre se celebró en la Catedral una Misa solemne en honor a la Virgen del Pilar. Fue presidida por nuestro obispo, Mons. Enrique Benavent, i concelebrada por tres sacerdotes. La parte musical estuvo a cargo de la rondalla «Aires del Matarraña» de Valderrobres, pueblo del Bajo Aragón. Estuvieron presentes las autoridades municipales, el Cuerpo de la Guardia Civil que la

tienen por patrona, las Fuerzas de Seguridad, el Centro Aragonés de Tortosa y muchos fieles que llenaban la nave central de la Catedral.

Se inició la celebración con una ofrenda floral a la Virgen. El Sr. Obispo, en la homilía, nos dijo: «Los cristianos nos reunimos en la Eucaristía para dar gracias a Dios. A lo largo del año celebramos distintas fiestas en honor de la Virgen María y hoy bajo

la advocación del Pilar. El misterio de María es tan rico, que constantemente necesitamos volver a ella para pedirle la fe para nosotros, nuestras familias y nuestros pueblos.»

Dos jóvenes y una niña llevaron las ofrendas y la rondalla interpretó los cantos a lo largo de la Eucaristía. Al finalizar la celebración, nuestro obispo Enrique nos dio la bendición y felicitó a las que celebraban su santo.

A continuación tuvo lugar la procesión, para trasladar la imagen de la Virgen del Pilar, desde el presbiterio a su altar, mientras entonamos el himno: «Virgen Santa, Madre mía, luz hermosa, claro día, que la tierra aragonesa te dignaste visitar». Que la Virgen nos ayude siempre a caminar a lo largo de nuestra vida y sea nuestro amparo en las necesidades.

Maria Joana Querol

AGENDA

- Del 21 al 25. Madrid, Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola.
- Dissabte 26. Casa Mare de la Consolació, Jornada de Formació d'Acció Catòlica. / Miravet, a les 18 h, Missa Estacional. / Benissanet, a les 20 h, Missa Estacional.
- Diumenge 27. Móra d'Ebre, a les 12.30 h, Missa Estacional.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ap 14,1-3.4b-5 / Sl 23 / Lc 21,1-4]. La Presentació de santa Maria, verge, al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. ■ Dimarts [Ap 14,14-20 / Sl 95 / Lc 21,5-11]. Santa Cecília (o Cília), vg i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentalistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. ■ Dimecres [Ap 15,1-4 / Sl 97 / Lc 21,12-19]. Sant Climent I,

papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrecia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

24. ■ Dijous [Ap 18,1-2.21-23; 19,1-3.9a / Sl 99 / Lc 21,20-28]. Sant Andreu Dung-Lac, prev., i companys màrtirs a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermina, vg. i mr.

25. ■ Divendres [Ap 20,1-4.11-21,2 / Sl 83 / Lc 21,29-33]. Santa Caterina, vg. i mr. d'Alexandria, titu-

lar del monestir del Sinai (s. IX), patrona dels filòsofs.

26. ■ Dissabte [Ap 22,1-7 / Sl 94 / Lc 21,34-36]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Leonard de Porto Maurizio, prev. franciscà; sant Joan Berchmans, rel.

27. ■ Diumenge vinent, I d'Advent (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 / Sl 121 / Rm 13,11-14 / Mt 24,37-44]. Beat Ramon Llull, màrtir, terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

Jesucrist, rei de tot el Món

COMENTARI

Regne de santedat, de justícia, d'amor i de pau

La solemnitat d'avui resumeix el que hem celebrat en tot l'Any Litúrgic, definitivament concentrat en la persona de Jesucrist.

David, rei ideal, va fer a Hebron un pacte amb els ancians d'Israel i l'ungiren rei d'Israel: és la dimensió política de la seva reialesa. Però el fonament és la dimensió religiosa: *El Senyor digué a David: «Tu pasturaràs Israel, el meu Poble; seràs el seu sobirà.»*

La carta als Colossencs incorpora un himne cristològic pre-paulí sobre la primícia de Crist tant en la Creació (1a part) com en la Salvació o Reconciliació (2a part).

Crist, per mitjà del qual Déu ho ha creat tot, és «primogènit» que exerceix el seu senyoriu sobre la creació sencera. Com hi ressona aquest missatge a l'encíclica *Laudato si'*

Crist és el Cap del cos que és l'Església: exercint influència salvadora sobre tot el món mitjançant la relació amb el cos eclesial, perquè a Déu plagué reconciliar-ho tot per Ell i destinar-ho a Ell, posant la pau en tot.

A Jesús clavat en creu uns l'insulten: «No ets el Messies? Salva't tu mateix i a nosaltres» pensant que Déu i Creu es contraposen, quan en realitat la màxima presència del Déu que és Amor (1Jn 4,8) es dona a la Creu.

Però també hi ha qui reconeix amb humilitat: *Nosaltres sofrem el càstig que ens correspon pel que hem fet.* Humilitat que ajuda a suplicar amb fe: *Jesús, recordeu-vos de mi en arribar al vostre Regne.* El Bon Lladre rep de Jesús una promesa: *Avui seràs amb mi al Paradís.*

Què ha fet el criminal confés i convicte per rebre aquest premi? Ha dipositat tota la seva confiança en Jesús, encara que a darrera hora com els *treballadors de la vinya que van començar a treballar cap al final de la tarda i l'amo els pagà com als qui han suportat tot el pes de la jornada i la calor (Mt 20,6s).*

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 5,1-3)

En aquells dies, les tribus d'Israel anaren a trobar David a Hebron i li digueren: «Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn. Ja abans, mentre Saül era el nostre rei, tu conduïes les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven, i el Senyor et digué: «Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà.» Així, quan els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, el rei David va fer amb ells un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel.

▶ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor.» / Ja han arribat els nostres peus al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que puguen les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia. / Els tribunals del palau de David. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,12-20)

Germans, doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspasà al regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescot, el perdó dels nostres pecats. Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 23,35-43)

En aquell temps, les autoritats es reien de Jesús clavat en creu i deien: «Ell, que en salvava d'altres, que se salví ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit.»

Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix.» Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus.» Un dels criminals penjats a la creu també li deia insultant-lo: «No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres.» Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «Tu, que estàs sofrint la mateixa pena, tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal.» I deia: «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne.» Jesús li respongué: «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.»

▶ Lectura del segundo libro de Samuel (2Sam 5,1-3)

En aquellos días, todas las tribus de Israel se presentaron ante David en Hebrón y le dijeron: «Hueso tuyo y carne tuya somos. Desde hace tiempo, cuando Saül reinaba sobre nosotros, eras tú el que dirigía las salidas y entradas de Israel. Por su parte, el Señor te ha dicho: «Tú pastorearás a mi pueblo Israel, tú serás el jefe de Israel»». Los ancianos de Israel vinieron a ver al rey en Hebrón. El rey hizo una alianza con ellos en Hebrón, en presencia del Señor, y ellos le ungieron como rey de Israel.

▶ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,12-20)

Hermanos: Demos gracias a Dios Padre, que os ha hecho capaces de compartir la herencia del pueblo santo en la luz. Él nos ha sacado del dominio de las tinieblas, y nos ha trasladado al reino del Hijo de su amor, por cuya sangre hemos recibido la redención, el perdón de los pecados.

Él es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles. Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es también la cabeza del cuerpo; de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas, las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 23,35-43)

En aquel tiempo, los magistrados hacían muecas a Jesús diciendo: «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido». Se burlaban de él también los soldados, que se acercaban y le ofrecían vinagre, diciendo: «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo». Había también por encima de él un letrero: «Este es el rey de los judíos». Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros». Pero el otro, respondiéndole e increpándolo, le decía: «¿Ni siquiera temas tú a Dios, estando en la misma condena? Nosotros, en verdad, lo estamos justamente, porque recibimos el justo pago de lo que hicimos; en cambio, este no ha hecho nada malo». Y decía: «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu reino». Jesús le dijo: «En verdad te digo: hoy estarás conmigo en el paraíso.»